

Niye Yaşıyorum ki

– GürhanGürses · 29 Ağustos 2013

Sen baharsın; ben o baharda açan gülüm, öten bülbülüm.
Sen gülümsemesin; ben o yanakta bitiveren gamzeyim.
Sen yaşamsın; ben o yaşamı iliğine dek hissedenim.
Varsan güzeldir her şey, tattır, zevktir, lezzettir.
Varsan güzelim işte!
Bir numarayım, kralım...
Oysa yoksun şimdi, ne haldeyim bilesin.
Oysa yoksun şimdi, ne demdeyim göresin.
Ne kadar da ıssızım sensiz.
Ne kadar da sahipsizim
Ne kadar da sızım var.
Kalp sızım!
Dünyadaki bütün insanlar ölmüş de kimse konuşmuyor gibi geliyor bana sensizlikte.
Ne kadar da yaban kalıyorum sensiz, etrafımda canlılık namına hiçbir
belirti yok gibi geliyor bana sensizlikte.
Ne kadar da yavan kesildim sensiz; tadım tuzum yok işte.
Ne kadar da acınacak bir haldeyim. Üzerime dikilen gözlere bakamıyorum bu yüzden.
Seninle ne denli özgüvendeydim?
Seninle ne denli keyifteydim?
Canım sıkılıyor, korkunç derecede hem de!
Sensizliği gösteriyor duvardaki saat!
Yazdığım şiirler seni anlatıyor, hikâyelerim senden bahsediyor.
Geceler sırdaşım oluyor, haldaşım oluyor, candaşım!
Nereden düştüm bu kuyuya?
Gayya desem düzlük sayılır!
İlk gözlerine düşmüştüm, bebeğin olmuştum. Sonra kalbine bir çığ tanesince şebnemin olmuştum, sonra
aklına düşmüştüm müşkül bir soru gibi imtihanın olmuştum.
Halime bak da mesut ol biraz. Bu senin eserindir, imza senindir. Gurur duyman lazım benimle! Bir hüzün
bu kadar yakışır bu gözlere, baksana! Hüzün gözlünüm.
Delirmek üzereyim. Bu şehir mezarlık değil de nedir şimdi? Yüzbinlerce insanı canlı canlı defnetmişler
sanki!
Bu gökyüzü gri değil de nedir şimdi? İçime bakıp da boyamışlar sanki!
Ne kadar da mutsuzum sensiz?
Ne kadar da suçsuzum?
Ömrüm ağır geliyor bana.

Mademki yoksun ben niye varım ki!

Mademki hiçsin ben ne diye yaşıyorum ki!

Ömrüm takılıp kalmış hayaline bugün.

Canım son derece üzgün.

Sana diyecek bir şey bulamıyorum.

Kendime ah ediyorum.

SEN YOKSUN KABUL DA BEN NİYE YAŞIYORUM Kİ SENSİZ ONU ANLAMİYORUM!